

HAIRING BEGRAVELSE

Sangbog

Indhold

- 3 Altid frejdig når du går
- 4 Dejlign er jorden
- 5 Den blå anemone
- 7 Den signede dag
- 9 Du kom med alt det, der var dig
- 11 Du, som har tændt millioner af stjerner
- 13 Hil dig frelser og forsoner
- 14 I skovens dybe stille ro
- 15 I østen stiger solen op
- 16 Ingen er så tryk i fare
- 18 Jeg er træt og går til ro
- 19 Nu er jord og himmel stille
- 20 Nu falmer skoven
- 22 Op, al den ting som Gud har gjort
- 24 Se, nu stiger solen af havets skød
- 26 Sig nærmer tiden
- 27 Solen er så rød mor
- 28 Sov sødt, barnlille
- 30 Trosbekendelsen
- 31 Fadervor

Altid frejdig når du går

1. Altid frejdig, når du går
veje, Gud tør kende,
selv om du til målet når
først ved verdens ende!

2. Aldrig ræd for mørkets magt,
stjernerne vil lyse!
Med et Fadervor i pagt
skal du aldrig gyse!

3. Kæmp for alt, hvad du har kært,
dø, om så det gælder!
Da er livet ej så svært,
døden ikke heller.

Dejlig er jorden

1. Dejlig er jorden!
Prægtig er Guds Himmell!
Skøn er sjælenes pilgrimsgang!
Gennem de favre
riger på jorden
gå vi til Paradis med sang.

2. Tider skal komme,
tider skal henrulle,
slægt skal følge slægters gang;
aldrig forstummer
tonen fra Himlen
i sjælens glade pilgrimssang.

3. Englene sang den
først for markens hyrder;
skønt fra sjæl til sjæl det lød:
Fred over jorden!
Menneske, fryd dig,
os er en evig frelser fød!

Den blå anemone

1. Hvad var det dog der skete?
Mit vinterfrosne hjertes kvarts
må smelte ved at se det,
den første dag i marts.
Hvad gennembrød den sorte jord
og gav den med sit søblå flor
et stænk af himlens tone?
Den lille anemone,
jeg planted dér i fjor.

2. På Lolland jeg den hentede,
et kærtegn fra min fødeø.
Så gik jeg her og ventede
og tænkte, den må dø;
den savner jo sit skovkvarter,
sin lune luft, sit fede ler;
i denne fjendske zone
forgår min anemone,
jeg ser den aldrig mer.

3. Nu står den der og nikker
så sejrssæl i Jyllands grus,
ukuelig og sikker
trods ensomhed og gus,
som om alverdens modgang her
har givet den et større værd,
en lille amazone
og dog min anemone
som søens bølge skær.

4. Hvad var det dog der skete?
Mit hjerte koldt og hårdt som kvarts
det smelter ved at se det
den første dag i marts.
Jeg tænkte: "Evigst skiltes ad
min sjæl og glæden", da jeg sad
i vint'rens grumme done.
Nu gør min anemone,
mit hjerte atter glad.

5. For denne rene farve
den er mig som en vårens dåb,
den la'r mig nyfødt arve
en evighed af håb.
Så bøjer jeg mig da mod jord
og stryger ømt dit silkeflor,
en flig af nådens trone.
Du lille anemone,
hvor er vor skaber stor!

Den signede dag

1. Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme,
den lyse på himlen mer og mer
os alle til lyst og fromme!
det kendes på os som lysets børn,
at natten hun er nu omme!

2. Den signede stund, den midnatstid,
vor Herre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde,
da lyset oprandt, som Jordens bold
skal lysne udi og gløde.

3. Om levende blev hvert træ i skov
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge,
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.

4. Thi takke vi Gud, vor Fader god,
som lærken i morgenrøde,
for dagen, han os oprinde lod,
for livet, han gav af døde.
Den signede dag i Jesu navn
os alle vort liv forsøde!

5. Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag,
med stråler i krans om tinde!
hver time til Herrens velbehag
som bække i eng henrinde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne linde!

6. Som guld er den årle morgenstund,
når dagen opstår af døde,
dog kysser os og med guld i mund
den liflige aftenrøde,
så tindre end må det matte blik,
de blegnede kinder gløde.

7. Så rejse vi til vort fædreland,
dér ligger ej dag i dvale,
dér stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale,
så frydelig dér til evig tid
med venner i lys vi tale!

Du kom med alt det, der var dig

1. Du kom med alt det der var dig
og sprængte hver en spærret vej
og hvilket forår blev det!

Det år, da alt blev stærkt og klart
og vildt og fyldt med tøbrudsfart
og alting råbte: lev det!

2. Jeg stormed ud og købte øl
ja, vintrens gamle, stive føl
fór ud på grønne enge
og du blev varm og lys – og fuld
og håret var det pure guld
som solen – skjult for længe.

3. Og blomster åbned sig og så
at nu blev himlen stor og blå
og stunden født til glæde
Din næve var så varm og god
og du blev smuk og fuld af mod
så smuk, jeg måtte græde.
så har den vore hjerter

4. Vorherre selv bød ind til fest
og kyssed hver benovet gæst
i kærlighedens sale
med øjne, undrende og blå
vi bare så og så og så
og slugte livets tale:

5. At livet det er livet værd
på trods af tvivl og stort besvær
på trods af det, der smerter,
og kærligheden er og blir
og hvad end hele verden si'r,
så har den vore hjerter

Du, som har tændt millioner af stjerner

1. Du, som har tændt millioner af stjerner,
tænd i vort mørke en tindrende tro.

Du er vort lys, og du vogter og værner
os, så vi sover i tryghed og ro.

2. Tak for den lysende dag, der er gået,
gaven til os, dine hænder har rakt.

Tilgiv os det, som vi ikke fik nået,
tilgiv alt ondt, vi fik gjort eller sagt!

3. Tak for hver glæde, der fyldte vort hjerte,
hver gang du gjorde vort liv til en fest.

Hjælp os at bære hver byrde, hver smerte,
du ved alene, hvad tjener os bedst.

4. Tak for de mennesker, som blev vor støtte,
når vi fandt vejen besværlig at gå.

Hjælp os i morgen at hjælpe forknytte,
mød du os selv i de svage og små!

5. Du, som har tændt millioner af stjerner,
mørket i verden vil du byde trods.

Du er vor Far, den, der vogter og værner,
lys i det mørke, som kommer fra os.

Hil dig frelser og forsoner

1. Hil dig, Frelser og Forsoner!

Verden dig med torne kroner,
du det ser, jeg har i sinde
rosenkrans om kors at vinde,
giv dertil mig mod og held!

2. Hvad har dig hos Gud bedrøvet,

og hvad elsked du hos støvet,
at du ville alt opgive
for at holde os i live,
os dig at meddele hel?

3. Kærligheden, hjertegløden

stærkere var her end døden;
heller giver du end tager,
ene derfor dig behager
korsets død i vores sted.

4. Ak! nu føler jeg til fulde

hjertets hårdhed, hjertets kulde.
Hvad udsprang af disse fjelde,
navnet værd, til at gengælde,
Frelsermand, din kærlighed?

5. Dog jeg tror, af dine vunder
væld udsprang til stort vidunder,
mægtigt til hver sten at vælte,
til isbjerger selv at smelte,
til at tvætte hjertet rent.

6. Derfor beder jeg med tårer:
Led den ind i mine årer,
floden, som kan klipper vælte,
floden, som kan isbjerg smelte,
som kan blodskyld tvætte af!

7. Du, som har dig selv mig givet,
lad i dig mig elske livet,
så for dig kun hjertet banker,
så kun du i mine tanker
er den dybe sammenhæng!

8. Skønt jeg må som blomsten visne,
skønt min hånd og barm må isne,
du, jeg tror, kan det så mage,
at jeg døden ej skal smage,
du betalte syndens sold.

9. Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det, Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: vi går til Paradis!

I skovens dybe stille ro

1. I skovens dybe, stille ro,
hvor sangerhære bo,
hvor sjælen lytted mangan gang
til fuglens glade sang.
Der er idyllisk stille fred
i skovens ensomhed,
og hjertets længsler tie her,
hvor fred og hvile er.

2. Hør landsbyklokken lyder ned,
bebuder aftenfred,
småfuglen, før den går til blund,
end kvidrer lidt en stund.
I mosen kvækker højt en frø,
stærkt damper mark og sø,
nu klokken tier, - aftnens fred
sig stille sænker ned.

I østen stiger solen op

1. I østen stiger solen op:
Den spreder guld på sky,
går over hav og bjergetop,
går over land og by.
2. Den kommer fra den favre kyst,
hvor Paradiset lå;
den bringer lys og liv og lyst
til store og til små.
3. Den hilser os endnu så smukt
fra Edens morgenrød,
hvor træet stod med evig frugt,
hvor livets væld udflød.
4. Den hilser os fra lysets hjem,
hvor størst Guds lys oprandt
med stjernen over Betlehem,
som østens vise fandt.
5. Og med Guds sol udgår fra øst
en himmelsk glans på jord,
et glimt fra Paradisets kyst,
hvor livets abild gror.

6. Og alle stjerner neje sig,
hvor østens sol går frem:
den synes dem hin stjerne lig,
der stod ved Betlehem.

7. Du soles sol fra Betlehem!
Hav tak og lov og pris
for hvert et glimt fra lysets hjem
og fra dit Paradis!

Ingen er så tryg i fare

1. Ingen er så tryg i fare
som Guds lille børneskare,
fuglen ej i skjul bag løvet,
stjernen ej højt over støvet.

2. Herren selv på Zions bjerge
for sit folk er skjold og væрге,
vil sig over os forbarme,
bære os på faderarme.

3. Ingen nød og ingen lykke
af hans favn os bort skal rykke;
han, den bedste ven blandt venner,
al vor trang og længsel kender.

4. Vore hovedhår han tæller,
hver en tåre, som vi fælder;
han os føder og os klæder,
midt i sorgen han os glæder.

5. Om han tager, om han giver,
samme Fader han dog bliver,
og hans mål er kun det ene,
barnets sande vel at tjene.

6. Fryd dig da, du lille skare!
Jakobs Gud vil dig bevare;
på hans mindste vink må alle
fjenderne til jorden falde.

7. Og når endt er kampens dage,
endt hver jordisk nød og klage,
kalder os vor Faders stemme
til en evig fryd derhjemme.

Jeg er træt og går til ro

1. Jeg er træt og går til ro,
lukker mine øjne to;
Fader, se med kærlighed
til mit ringe leje ned!

2. Har i dag jeg, kære Gud,
syndet imod dine bud,
vær mig nådig, vær mig god,
slet det ud for Jesu blod!

3. Se, o Herre, til os ind,
os, som har det samme sind,
sæt, o Gud, din englehær
om alverden, fjern og nær!

4. Stå de syge hjerter bi,
luk de trætte øjne i,
giv os alle fred og ro
i vor Herres Jesu tro!

Nu er jord og himmel stille

1. Nu er jord og himmel stille
vinden holder tyst sit vej
og der lyder ingen trille
fra de høje stille træ'r,
kun de fjerne frøers kvækken,
kørs kalden over vang
og et dæmpet spil af bækken
til vor egen stille sang.

2. Men når sangen er forstummet,
vil vi høre end en klang
lys og klar fra himmelrummet
det er lærkens aftensang.
Fra i morges inden gryet
har den jublet glæden ud
og sin himmelflugt fornyet
med endnu en tak til Gud.

3. Tak for dagen, som er omme
for en lang og dejlig dag,
tak for dage som skal komme
og for dem, der ligger bag.
I det høje lyse fjerne
mødes sangen mild og klar
med den første aftenstjerne
som et kærligt smil til svar.

Nu falmer skoven trindt om land

1. Nu falmer skoven trindt om land,
og fuglestemmen daler;
alt flygted storken over strand,
ham følger viltre svaler.

2. Hvor marken bølged nys som guld
med aks og vipper bolde,
der ser man nu kun sorten muld
og stubbene de golde.

3. Men i vor lade, på vor lo,
der har vi nu Guds gaver,
der virksomhed og velstand gro
i tøndemål af traver.

4. Og han, som vokse lod på jord
de gyldne aks og vipper,
han bliver hos os med sit ord,
det ord, som aldrig glipper.

5. Ham takker alle vi med sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i vang,
for ordet og for livet.

6. Da over os det hele år
sin fred han lyser gerne,
og efter vinter kommer vår
med sommer, korn og kerne.

7. Og når engang på Herrens bud
vort timeglas udrinder,
en evig sommer hos vor Gud
i Paradis vi finder.

8. Da høste vi, som fugle nu,
der ikke så og pløje;
da komme aldrig mer i hu
vi jordens strid og møje.

9. For høsten her og høsten hist
vor Gud ske lov og ære,
som ved vor Herre Jesus Krist
vor Fader ville være!

10. Hans Ånd, som alting kan og ved,
i disse korte dage
med tro og håb og kærlighed
til Himlen os ledsage!

Op, al den ting som Gud har gjort

1. Op, al den ting, som Gud har gjort,
hans herlighed at prise!

Det mindste, han har skabt, er stort
og kan hans magt bevise.

2. Gik alle konger frem på rad
i deres magt og vælde,
de mægted ej det mindste blad
at sætte på en nælde.

3. Det mindste græs jeg undrer på
i skove og i dale,
hvor skulle jeg den visdom få
om det kun ret at tale?

4. Hvad skal jeg sige, når jeg ser,
at alle skove vrimle,
de mange fuglesving, der sker
op under Herrens himle?

5. Hvad skal jeg sige, når jeg går
blandt blomsterne i enge,
når fuglesangen sammenslår
som tusind harpestreng?

6. Hvad skal jeg sige, når mit sind
i havets dybe grunde
kun dog så lidt kan kige ind
og ser så mange munde?

7. Hvad skal jeg sige, når jeg ser,
hvor stjerneflokken blinker,
hvor mildt enhver imod mig ler
og op til himlen vinker?

8. Hvad skal jeg sige, når jeg op
til Gud i ånden farer
og ser den store kæmpetrop
af blide engleskarer?

9. Hvad skal jeg sige? mine ord
vil ikke meget sige:
o Gud! hvor er din visdom stor,
din godhed, kraft og rige!

10. Op, stemmer alle folk på jord
med frydetone sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og Himlen svare: Amen!

Se, nu stiger solen af havets skød

1. Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød;
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst!

2. Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synge Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

3. Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjælevé,
blot jeg trygt vil sige: din vilje ske!

4. O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
Moder, søster, elskte: min kærlighed!

5. Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o du milde Fader, min skaber, Gud!

6. Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav:
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

7. Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly;
o for sejsjubel, for salig lyst:
Lyset stander stille på livets kyst!

Sig nærmer tiden

1. Sig nærmer tiden, da jeg må væk
jeg hører vinterens stemme,
thi også jeg er kun her på træk
og haver anden steds hjemme.

2. Jeg vidste længe, jeg skal herfra
det ikke det der mig tynger,
og derfor lige glad nu og da
af hele hjertet synger.

3. Jeg skule sjunget lidt me'r måske
måske vel også lidt bedre,
men mørke dage jeg måtte se
stormen rev og sled i mine fjeder.

4. Jeg havde gerne i Guds natur
med glæde spredt mine vinger,
men jeg sad fast i mit snævre bur
med stækkede vinger.

5. Sig nærmer tiden, da jeg må væk
jeg hører vinterens stemme,
thi også jeg er kun her på træk
og haver anden steds hjemme.

Solen er så rød, mor

1. Solen er så rød, mor,
og skoven blir så sort.
Nu er solen død, mor,
og dagen gået bort.
Ræven går derude, mor.
Vi låser vores gang.
Kom, sæt dig ved min pude, mor,
og syng en lille sang.

2. Himlen er så stor, mor,
med klare stjerner på.
Hvem monstro der bor, mor,
på stjernen i det blå?
Tror du, der er drenge, mor,
der kigger ned til mig?
Og tror du, de har senge, mor,
og sover li'som jeg?

3. Hvorfor blir det nat, mor,
og kold og bitter vind?
Hør den lille kat, mor,
denmjaver og vil ind.
Mågerne og ternerne
har ingen sted at bo.
Å hør, nu synger stjernerne.
De synger mig til ro.

Søv sødt, barnlille

1. Sov sødt, barnlille!

Lig rolig og stille,

så sødelig sov

som fuglen i skov,

som blomsterne blunde i enge!

Gud Fader har sagt:

Stå, engle, på vagt,

hvor mine de små er i senge!

2. Guds fingrene grande

slog kors for din pande,

Guds Enbårnes røst

slog kors for dit bryst,

thi skal ingen djævel dig skade;

nu kan i din dåb

med saligheds håb

din sjæl og dit hjerte du bade.

3. Læg hænderne sammen,

da lægger sig amen

til Frelserens bøn,

som stiger i løn

og lyder, hvor englene kvæde;

i Himmerigs kor

det lille Guds-ord

omfavne Guds engle med glæde.

4. De råbe, de sjunge:
På jordklimpens tunge
et ord af Guds Søn
er blevet til bøn,
svang hid sig på åndedræts-vinger;
Gud Fader i løn,
sig ja til den bøn!
Fra lavland livsalig den klinger.

5. Og alle de købte,
i Jesu navn døbte,
som striden har stridt,
som døden har lidt,
gik ind til den evige hvile,
istemme så lydt
halleluja nyt,
at englene tie og smile.

6. Da drypper som duggen
der manna på vuggen
til barnet på jord
fra englenes bord,
du finder med smil det i morgen;
og klarøjet brat
du siger godnat
til tvivlen og frygten og sorgen.

7. Sov sødt, barnlille!
Lig rolig og stille,
og nyn på det navn
med nåden i favn,
al jorden til salighed givet!
Nyn: Jesus er min,
så favr og så fin,
min Jesus er lyset og livet!

Trosbekendelsen

Vi forsager Djævelen og alle hans gerninger og alt hans væsen.

Vi tror på Gud Fader, den Almægtige, himlens og jordens skaber.

Vi tror på Jesus Kristus, hans enbårne Søn, vor Herre, som er undfanget ved Helligånden, født af Jomfru Maria, pint under Pontius Pilatus, korsfæstet, død og begravet, nedfaret til dødsriget, på tredje dag opstanden fra de døde, opfaret til himmels, siddende ved Gud Faders, den Almægtiges, højre hånd, hvorfra han skal komme at dømme levende og døde.

Vi tror på Helligånden, den hellige, almindelige kirke, de helliges samfund, syndernes forladelse, kødets opstandelse og det evige liv.

Fadervor

Fadervor,
du som er i himlene!
Helliget vorde dit navn,
komme dit rige,
ske din vilje
som i himlen således også på jorden,
giv os i dag vort daglige brød,
og forlad os vor skyld,
som også vi forlader vore skyldnere,
og led os ikke i fristelse,
men fri os fra det onde.
Thi dit er riget og magten og æren i evighed!
Amen.

